

Estava joiós d'haver escollit una activitat tranquil·la. S'havia afartat de practicar esports extrems. Avui, primer dia de la tardor, el cant monòton de la cigala i l'oxigen carregat d'aromes de pinassa i romaní es diluïen en la calda que feia reverberar els reflexos del sol que batia de ple en aquella arcàdia, un mosaic fet amb tesselles de boscos i sembrades solcat per una via verda, antiga línia ferroviària reconvertida en singladura turística. La idíl·lica contrada fou teatre d'operacions d'una batalla sagnant poc més de tres quarts de segle abans. Un besavi seu morí per allà. Havia rebut en herència el rellotge d'argent que portava en morir. Després hi corregué el tren. I en l'actualitat s'hi pedalava. Els pendissos costa amunt eren seus. A més, la ruta tenia un desnivell negatiu. I aquell tram feia una baixada pronunciada. La Natàlia el recolliria amb el descapotable a l'arribada de l'etapa prèvia. Havien llogat el mas d'una heretat isolada, envoltada de forest i basses naturals aptes per al bany. L'estava imaginant, pletòric, aquell incomparable jardí edènic, quan penetrà en el túnel més llarg del recorregut. En menys d'un no res ja no s'hi veia i el llum frontal s'apagà.

Vertigen, Manel Gibert